
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

KVĚTEN 2012

LUCIE ŽÁČKOVÁ

získala za roli Blanche Dubois v *Tramvaji do stanice Touha* nominaci na Cenu Thálie i na Cenu Alfréda Radoka za rok 2011. Od dubna hraje ve hře Niny Mitrović *Tahle postel je příliš krátká* aneb *Jen fragmenty*.

Premiéra

Nina Mitrović TAHLE POSTEL JE PŘILÍŠ KRÁTKÁ ANEB JEN FRAGMENTY

(This bed is too short or just fragments)

„Všichni ti lidé mají někde schovaná křídla,
ale jsou opravdu na létání?“

Překlad: **Jana Alfabetta Cindlerová** a **Hasan Zahirović**

Režie: **Martin Čičvák**

Dramaturgie: **Roman Císař, Vladimír Procházka**

Scéna: **Tom Ciller**

Kostýmy: **Nina A. Stillmark**

Hudba: **Petr Kofroň**

Hrají: **Vladimír Kratina, Lucie Žáčková, Matěj Dadák, Dana Černá, Lenka Skopalová, Jan Hájek, Dana Marková, Eva Burešová.**

Předpremiéry **3. a 4. dubna**

Premiéra **12. dubna 2012**

To, že se stal ten úžasný zázrak, že mala Lucie Žáčková čas tri mesiace stráví s nami v Činohernom klube na tomto dobrodružstve s hrou Niny Mitrović, a ešte aj fakt toho úžasnému stretnutia Lucie a Vladimíra Kratina, boli jednoznačné impulzy k tomu začať sa preberať fragmentami tejto zdanlivo neúplnej hry.

Ja som sa vrátil do čias prác na *Vojčkoví* – domodelovával soche chýbajúce časti, aby som následne zistil, že krásna torza spočíva v jeho neúplnosti, v provokujúcej výzve torza mocť nad ním slobodne si domýšľať, nedoslovovať, permanentne snívať.

Martin Čičvák

Je to hra o bolesti, ale také o naději. Dotýká se velmi všedních a smutných věcí života, z něž se vytratily pospolitost a komunikace. Ta hra může zprvu působit nenápadně, ale způsobem, jakým promlouvá o životě a smrti, získává mimořádnou výpovědní sílu. Myslí, že proto jsme se rozhodli ji hrát, navzdory pochybnostem, které vždycky provázejí uvedení současné hry.

Roman Císař

Divadelní svět autorčiny fragmentární dramaturgie nelze snadno specifikovat, setkali jsme se ale s dílem, jehož svéráznou podobu se pokusil pojmenovat Slobodan Šnajder, známý chorvatský spisovatel, když řekl, že „Jen fragmenty“ je sice skromný podtitul hry, ale na druhé straně text zahrnuje řadu neocenitelných, poměrně prostých, přitom však hlubokých osudů.

Hasan Zahirović

TOM: Můžeš se přestěhovat ke mně.

IRENA: Měla bych to udělat.

TOM: Ale nejprve musíš onemocnět.

IRENA: Nebo ty se musíš uzdravit.

TOM: To udělám.

Foto ze zkoušek

Představujeme

Eva Burešová

Kurva ve hře Niny Mitrović
Tahle postel je příliš krátká
aneb *Jen fragmenty*

Milá Evo, v letošním roce ukončujete svá herecká studia na DAMU na Katedře alternativního divadla. Jakými rolami a v jakých inscenacích budete absolvovat a jaké téma jste si vybrala pro vaši diplomovou práci?

Všechny naše inscenace jsou v podstatě autorské, vznikaly postupně na základě témat, která nás zaujala. V tomto má naše katedra a alternativní divadlo jedno specifikum – jako herec většinou netušíte, do čeho jdete, jak bude celá inscenace a potažmo vaše role vypadat,

protože rámec inscenace je tvořen v průběhu zkoušení. Tím, že se na výsledném tvaru podílíme všichni, podřizují se i naše role a jejich funkce celku.

Můj ročník měl možnost spolupracovat se čtyřmi mladými režiséry s velmi vyhraněnými poetikami a způsoby práce. S Petrou Tejnorovou jsme prošli intenzivní tříměsíční sérií workshopů, na jejímž konci stojí *My funny games*, inscenace na hranici divadla a performance, která je divácky i herecky náročná. S Jiřím Havelkou jsme si na inscenaci *Já, hrdina* vyzkoušeli „dokumentární divadlo“. Na příběhu bratří Mašínů jsme se rozhodli ukázat relativnost pravdy, která závisí na způsobu předkládání faktů a na jejich množství. Diváci jsou tak neustále stavěni před otázku, zda byli Mašíní vrazi nebo hrdinové, a jejich názor se v průběhu inscenace mnohokrát změní. *Last minutes* Jiřího Adámka zase řeší naplnění času, ovlivnitelnost davu, touhu po zážitcích a neschopnost ji uskutečnit. Bohužel, tři týdny před premiérou jsem si v průběhu zkoušení přetrhla vaz v koleni a nemohla se v inscenaci objevit. Doufám, že to napravím alespoň na derniéře. Poslední inscenace, nedávno uvedený *Masakr v Paříži* od Braňy Holíčka, je po předchozích závažnějších tématech konečně „oddechovkou“, protože je inspirována poetikou béčkových filmů, které jsme se pokusili převést na jeviště. My, a snad i diváci, si užíváme hektolitry falešné krve a možnost se během představení konečně vyřádit – a to doslova.

Nedávno jsem nazkoušela představení, na bázi „storytellingu“ – vyprávění příběhů, které si herci sami zpracují, rozehrávají, komentují a mohou i improvizovat. U nás je tento druh divadla poměrně neznámý, proto bych se mu ráda věnovala ve své diplomové práci. Ale nechci to tvrdit definitivně – kdo ví, co bude za týden. Třeba se nadchnu zase pro něco jiného.

Hrajete v činoherních inscenacích, ale k vaší dosavadní práci patří i představení loutkového divadla. Kam vás to víc táhne – k činohře nebo loutkařině? Nebo byste se ráda věnovala obojímu?

Asi víc tíhnu k činohře – ta byla důvodem, proč jsem se vůbec hlásila na herectví. O loutkách jsem tehdy nic nevěděla. U nás je totiž loutkové divadlo stále vnímáno jen jako divadlo pro děti, což je opravdu mylný stereotyp, který se, jak doufám, jednou podaří vyvrátit. Loutkové divadlo vás naučí hravosti, protože tam, kde končí fyzické možnosti živého herce, může nastoupit právě loutka. Nemyslím si, že bych byla bůhvíjaký loutkář, ale momentálně mě loutkové divadlo baví a chci se v něm rozvíjet i nadále (stejně jako v činohře nebo v pohybovém divadle). Vlastně je mi jedno, o jaký druh divadla jde – dobré divadlo zprostředkuje silný zážitek (myšlenku, emoci) a není důležité, jaké použije prostředky. Pro mě je momentálně nejdůležitější, abych se něco nového naučila, aby mě to bavilo a abych cítila, že to, co dělám, má smysl. To je možná naivní názor, ale zatím si ho mohu dovořit – za dvacet let by mi už podobný idealismus neprošel... :-)

Která z divadelních prací vám prozatím nejvíc dala?

Pro mě byla nejzajímavější práce s Petrou Tejnorovou na inscenaci *My funny games*. Profesně i lidsky je to nesmírně zajímavá osobnost, která ví, jak pracovat s hercem (což není vždy a u všech režisérů samozřejmostí). Procházeli jsme mnoha různými workshopy a cvičeními na improvizaci, pohyb, pozornost i práci se sebou a svými emocemi. Postupně jsme se dostali k tématu manipulace a zla. Zajímala nás tenká hranice mezi tím, kdy se z agresora stává oběť a z legrace násilí. Zkoušení bylo intenzivní a velmi osobní, protože celá inscenace je postavena na našich životních zkušenostech, otázkách a problémech, které řešíme. Režisérce Petře a choreografovi Jarovi Viňarskému se podařilo vytvořit mezi námi nezvykle důvěrnou atmosféru.

Co patří k vašim největším diváckým zážitkům?

Určitě *Evžen Oněgin* (Divadlo Petra Bezruče), *Všetko za národ* (Divadlo Andreja Bagara), *Agnes* (Divadlo Komédie), *Titus Andronicus* (Divadlo Disk), *Kniže Myškin je Idiot* (Divadlo Husa na provázku), *Fernando Krapp mi napsal dopis* (Studio Marta), *Drama v kostce* (Studio Ypsilon), *Prorok Ilja* (Teatro Tatro), *James Blond* (Divadlo Alfa) a *La Putyka* (Cirk La Putyka)... A to jsem určitě na minimálně polovinu dalších zapomněla.

Děkujeme za rozhovor (peh)

Ohlédnutí za divadelními cenami

LUCIE ŽÁČKOVÁ

získala za postavu Blanche Dubois ve hře Tennesseeho Williamse *Tramvaj do stanice Touha* druhý nejvyšší počet hlasů při udělení **Cen Alfréda Radoka**. Zároveň byla Hereckou asociací nominována na **Cenu Thálie** za rok 2011.

„Lucie Žáčková vnáší do role Blanche Dubois úplně nové tóny. Především není bezmocnou obětí, ale čelí životu šarmem, ironií, snobskou nadřazeností, dokáže být okouzující i nesnesitelná. Často si dovoli dokonce vtip, přesně se pohybuje na hranici reality a vědomé iluze.“

odborná porota Cen Thálie

JURAJ KUKURA

byl za herecký výkon ve hře Martina Čičváka *Kukura* nominován na **Cenu Thálie** a byl též jmenován v anketě **Cen Alfréda Radoka**.

„Juraj Kukura hraje sám sebe s takovou mírou sebeironie, že se to snad ani nezdá být možné. Sebeokouzlení střídá s patosem, do něj vzápětí vpadá se sarkasmem, který vyšponuje do dryáčnického výbuchu.“

Jana Machalická, Lidové noviny 15. 11. 2011

Výsledky ankety kritiků **Cen Alfréda Radoka** každoročně zveřejňuje časopis **Svět a divadlo**. Své hlasy získali také:

MARTIN FINGER

za roli Mervyna v McDonaghově *Ujeté ruce (Behanding in Spokane)*.

„Korunu všemu nasazuje recepční Mervyn, na první pohled introvert, navíc vyléčený narkoman, kterého ztvárnil Martin Finger skvěle, především při jeho autistických monolozích. A vstupuje-li Mervyn aktivně do dění, přilévá jen olej, přesněji benzín do ohně.“

Josef Mlejnek, Divadelní noviny 22. 2. 2011

MARIKA PROCHÁZKOVÁ

jako Stella Kowalská v *Tramvaji do stanice Touha*.

„Tato Stella Mariky Procházkové nesmířuje nesmířitelné, ani nejde o postavení ženy, která se jako seštra a manželka ocitla mezi dvěma mlýnskými kameny. Jestli

někdo zveřejňuje svůj osobní příběh v duchovní rovině jako člověk, jenž svým prožíváním našel pevné místo, je to právě Stella.“

Jan Císař, Divadelní noviny 15. 11. 2011

MICHAL SUCHÁNEK

za postavu Richarda Romy v Mametově hře *Glengarry Glen Ross*.

„A pak je tu frajer plný života Richard Roma v podání Michala Suchánka. Predátor, který se s ničím nemaže a ví, jak na to.“

*Marie Reslová,
Hospodářské noviny
17. 6. 2011*

Doušky

■ **Ondřej Sokol** byl vyhlášen nejoblíbenějším hercem portálu seznam.cz. Diváci jej ocenili za roli ve filmu Alice Nellis *Perfect Days* – *I ženy mají své dny*.

■ **Vladimír Javorský** obdržel **Českého Iva** za hlavní roli ve filmu Zdeňka Jiráského *Poupata*.

■ **Josef Somr** získal **Českého Iva** za mimořádný přínos české kinematografii.

„To, co udělalo Evropu najednou zdánlivě tak malou, byl fakt, že den před odjezdem do Prahy jsem viděl výborný film Jiřího Menzela *Ostře sledované vlaky*, který běží v Londýně už po třetí. První představení, které jsem viděl po přjezdu do Prahy, bylo režirované Menzelem. Byla to Machiavelliho Mandragora s Josefem Somrem, který ve filmu výtečně zvládl roli staničního úředníka zatíženého na ženy a je stejně komický v Menzelově darebně rozpuštěném zpracování Machiavelliho italské předlohy.“

Peter Roberts, *Plays and Players* v červnu 1969

Veřejnou sbírku určenou k instalaci bronzové plastiky Jiřího Hrzána na území města Tábora pořádá Občanské sdružení Hrzán sobě!
www.hrzansobe.cz

■ Česká televize vysílá v sobotu 7. dubna portrét **Jana Kačera**. Ve volném cyklu **Česká divadelní režie** dokument natočil Aleš Kisil.

„Nevím, co bylo na počátku. Jestli furiantství, nebo touha vydělit se, obklopit skupinou přátel, zaslechnout volání slyšitelné v partě, snaha uvědomit si sebe sama. To asi nejvíc. Je to divné, ale určitě to nebyla pyšná vůle prosadit se umělecky. Divadlo bylo prostředkem, ale nejvyšším cílem bylo vylomit z podivné a pro nás beztvaré skutečnosti ostrov vzájemnosti, úcty, volnosti, svobody.“

Z knihy Jana Kačera *K přátelům* (Eminent, 2012)

■ 21. března oslavil 65. narozeniny choreograf **Jiří Kylián**. V roce 1966 se v Činoherním klubu podílel na inscenaci hry Aleny Vostré *Na koho to slovo padne*.

Monografii *Různé břehy / Choreograf Jiří Kylián mezi Haagem a Prahou* vydal Institut umění – Divadelní ústav.

■ **Ladislav Smoček** uvedl v Divadle Ungelt hru Gregoryho Mottona *Největší dýmánek světa*.

■ **Jaroslav Plesl** hraje ve filmu Bohdana Slámy *Čtyři slunce*.

■ Česká televize vysílala 1. dubna film *Cizí příběh* podle scénáře **Matěje Dadáka**, který v něm hraje také hlavní roli.

■ Vyšlo 39. číslo časopisu **DISK**.

■ 16. března zemřel **Bronislav Poloczek** (1939 – 2012).

Václav Václav v *Podivném odpoledni Dr. Zvonka Burkeho* z roku 1990.

douška o divadle

To, že si herci ve své práci navykli vycházet víc z osobních pocitů a afektivních vzpomínek než představ, se zdaleka netýká jen jejich cesty k postavě. To se týká celé jejich vnitřní techniky, která dnes jen velice málo pracuje s **představitivostí**.

Jak málo herci uvážují – nejen o svých postavách, ale vůbec – o všech těch situacích a jejich okolnostech **zvenčí!** Jak málo se snaží vidět je **mimo sebe**.

Luboš Pistorius

(in: *Rozprava o režii*, 2004; z přednášky 14. února 1989 v Říši Ioutek)

Cinoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2012 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Neděle 20. května 2012

Bílé divadlo Ostrava TY, KTERÝ LYŽUJEŠ

Kolektivní práce členů Bílého divadla podle výjevů z černobílého světa lyžařů podle Martina Velíška.

Hudba: **Pavel Helebrand** / Hraje: **Komorní kvarteto** / Hrají: **Jan Číhal, Rosta Holman, Luděk Jičínský, Petr Jičínský, Jakub Číhal, Valter Kotterba.**

První provedení: říjen 1997

„...člověk, který si nasadí lyže a stane se lyžařem, je svým rozhodnutím proměněn... na lyžích se člověk vrací sám k sobě... lyžování je tedy formou sebepoznání... má-li být lyžování jistým návratem do stavu přirozenosti či nevinosti, je třeba se při něm oprostít od všech kulturních převleků... v čisté, skoro nedotčené přírodě je nahé tělo nejnádhernější a nejpřiměřenější kulisou a každý člověk se zdravým a čistým vnímáním se z něho může radovat... lyžaři se vrhají do budoucnosti s vírou, že nespádnou... lyžaři míří svobodně, sjíždějí svoji vlastní cestou!“

Z prologu Karla Čiáře ke knize Martina Velíška LYŽAŘI

Bílé divadlo Ostrava je volné umělecké sdružení, které se již třicet let zabývá jevištními i tzv. paradivadelními experimenty. Jan Číhal, Luděk a Petr Jičínský zahájili činnost divadla inscenací HRÁZ VĚČNOSTI podle prózy Bohumila Hrabala.

V jaké hře se říká?

Milá děvenko, kapka něčeho ostřejšího ještě žádné coca cole neublížila! Dovol!
Přece mě nebudeš obsluhovat!

Hádanka 1/XIV Budete-li znát odpověď na tři hádanky čtrnáctého kola naší soutěže, můžete je poslat na adresu pokladna@cinoherniklub.cz. Vylosovaný výherce získá dvě vstupenky na představení ČK.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

PRA
PRA
PRA
PRA

HA
GUE
GA
G

Na rok 2012 poskytuje
Hlavní město Praha
Činohernímu klubu
grant ve výši 16.110.000 Kč

Partneři Činoherního klubu

PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ
a.s.

CGSO

VINAŘSTVÍ WALDBERG
PŘEBRŽEL

EUROAWK

Kooperativa
POJIŠŤOVNA a.s.

K+K
HOTELS

Křtitkova
dílna na
Darty

SPIELBERG

REVOLVER
REVUE

kolykole

Tonera

www.radiohortus.cz

scena.cz
1. KULTURNÍ PORTAL

Facebook

Program

Redakce Činoherního čtení: Roman Čiář, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Pavel Nesvadba, Pavel Kolský, Oleg Vojtíšek, Bontonfilm, Miloň Novotný,
Miroslav Pokorný, František Rezníček. Autorka hádanky: Nikola Ryšavá.
Jazyková korektura: Andrea Firtliková. Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

www.cinoherniklub.cz

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

František SKLÁLA

Headlands Země hlav

od 18.04.2012 do 14.07.2012 / Úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)
tel.: +420 222 210 268
tel./fax: +420 222 210 272

